

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hviſs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

LXIII. An Remiſſio peccatorum ſit formalis cauſa justificationis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

fidei, quæ dat ei vt moueatur; non intrinseca, vt sit; nam fides est etiam pulchra caritate.

Neque obscuramus Christum, eiusque beneficia, aut fidem, dum caritatem extollimus: vt de qua 1. Cor. 13. *Maior horum est Caritas: Ioan. 13. Mandatum nouum do nobis. Col. 3. Super omnia caritatem habes: quæ est fidei, quod lux soli. Vnde 1. Ioan. 3. Translati sumus de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres.*

ILLUTHERANVS OSIANDER in confutatione Melancthonis testatur apud Confessionistas esse XX. sententias de iustificatione discrepantes. Idem l. contra Nyssioracem, esse XIV. ait. Idem ex Lutheri scriptis asseruit, iustitiam Dei, qua essentialiter iustus est, causam esse formalem iustificationis nostre; Lutherum sic intelligens dicentem, quod Christus nobis inhabitans sit formalis illius causa. Proinde imputationem iustitiam respuit.

SPADET istis. 1. Quia 2. Pet. 1. dicimur effecti diuinæ consortes nature.

2. Quia Deus non acceptat vllam iustitiam, nisi suam.

AVTOR. Fides viua est vera iustitia nostra per Christum.

1. Rom. 4. *Credenti in eum, qui iustificat impium, reputatur fides eius ad iustitiam. &c. Quia reputata est Abrahæ &c. Quin & signum accepit Circumcisionis, signaculum iustitiae fidei. &c. vt reputetur & illis ad iustitiam. Gal. 3. Fide spem iustitiae expectamus. Nam in Christo Iesu: que circ. neque praputium aliquid valet: sed fides, qua per dilectionem operatur. At fides operans non est essentialiter Dei.*

2. Ita S. Aug. lib. de Spir. & lit. c. 9. & 31. &c.

5. RATIO fauet. 1. Quia iustificatio præcedit Inhabitationem Dei. Nā Sap. 1. Sp. Sanctus non habitat in corpore subdito peccatis.

2. Quia Essentiali iustitia Dei esse-

mus æque iusti, ac Christus. At Ioan. 1. *omnes de plenitudine eius accepimus. Et Eph. 4. Cuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi.*

3. Quia Deus acceptauit iustitiam Christi creatam, qua pro nobis satisfecit: ergo hac meritorie iustificamur, non essentiali, quam Deus non accepit.

DICO AD I. Dicimur cōsortes naturæ diuinæ fieri, non per essentialem Christi iustitiam, vt Osiander asserit S. Petro: sed quod per Christum, ait, nobis maxima & pretiosa promissa donauit, id est, res promissas, non meras promissiones: sc. 1. Ioan. 3. *vt filij Dei nominemur & simus. &c.*

AD II. Iustitiam satisfactoriam, Deus non acceptat, nisi infinitam; quia peccati offensa est infinita. At aliquam Christi Creatam acceptat; quæ tamen est valoris infiniti, ob Vnionem hypostaticam in Christo. Et illam nobis donauit Patri offerendam. 2. Tim. vlt. *Reposita est mihi corona iustitiae. &c.* Demum Cal. Inst. 3. c. 11. fuscè refellit Osiandrum.

QVÆSTIO LXIII.

An Sola Remissio peccatorum sit formalis causa iustificationis?

CALVINVS & CALVINISTAE apud Scharpium, agnoscunt cum Lutheranis Imputationem iustitiæ Christi; & Non imputationem peccatorum; At causam formalem iustificationis asserunt proprie poni in Remissione peccatorum: Vultque iustificationis nomen esse formale. Internam renouationem censet indignam nomine iustitiæ. Sic Inst. 1. c. 13. §. 2. 3. 21. 22. & in Antid. sess. 6.

u

SCHAR-

SCHARPIVS in *Cursu Theol. Sect. 22. q. 9. a.* ferit Nos formam iustificationis ponimus in duobus cum Caluino; sc. in *Imputatione iustitiæ Christi; & Remissione peccatorum*; quæ duo inseparabiliter vniuntur. Et *Imputatio meriti Christi*, quæ fit à Deo propter *Vniõnem nostri cum Christo*, ob quem datur *Remissio*, ipsam *essentiam iustificationis constituit*. Atque ita sentire Caluinum pertendit; arguitque falsi Illustrissimum Bellarminum: qui ista ex Caluino recitat. *Instit. 3. c. 11. §. 2. Nos iustificationem simpliciter interpretamur ACCEPTIONEM, quæ nos Deus in gratiam receptos pro iustis habet: Eamque in Remissione peccatorum, ac iustitiæ Christi Imputatione positam esse dicimus. &c.*

Ex his ita infert Bellarminus: Itaque ibid. §. 21. & 22. & in *Antid. sect. 6. contendit* iustificationem non esse positam, nisi in peccatorum remissione: Non excludit *Imputationem iustitiæ Christi*; sed *internam renouationem, & sanctificationem, quam iustitiæ nomine indignam iudicat*. Vide, quæ falsò Scharpius arguat falsi Bellarminum.

SVADET porro istis *Remissionem peccatorum solam, exclusa Renouatione interna; sed inclusa imputatione iustitiæ Christi*.

1. Quia vox *Iustificari* significat reum pronunciarî in fontem; & absolui accepta remissione: ergo in hoc consistit *iustificatio*. *Rom. 4. 5. & 8. 8. Luc. 18. 13. Act. 13. & nullibi* significat *internam renouationem*.

2. *Definitio iustificationis continet essentiam eius; at ea est SOLA remissio peccatorum*.

3. Propter quod *Christus est traditus à Patre, in eo consistit iustificatio*; at id est *remissio*. Ita *Eph. 1. 7. Act. 13. 38. &c.*

Cætera talia liquebunt ex his, & prædictis. Piget me nugarum.

AVTOR. *Iustificatio consistit in & Remissione peccatorum, & Interna renouatione*.

1. *Rom. 4. Qui traditus est propter delicta nostra: en primum: Et resurrexit propter iustificationem nostram*. En alterum, & potius priore: quæ duo separari ne-

queunt, eum eadem *Christi gratia* expellendo peccata intus *innouationem efficiat*, vt terminum *Mutationis dexteræ Excelsi, ac mortis Christi*. Nam *1. Cor. 15. Si Christus non resurrexit, inanis est fides vestra, adhuc estis in peccatis vestris*:

2. *Rom. 5. Sicut peccatum regnavit in morte: ita & gratia regnet per iustitiam in vitam æternam*. Per *iustitiam*, id est, *internam renouationem*, ex qua procedunt opera vitæ.

3. *Rom. 6. Exhibete vos Deo, tanquam ex mortuis viuentes, & membra vestra arma iustitiæ Deo*.

4. *Rom. 8. Spiritus vinit propter iustificationem, vt quæ faciat ex mortuo viuere*.

5. *Gal. 3. Si data esset lex, quæ posset viuificare; verè ex lege esset iustitia: ergo iustitia est verè aliquid dans vitam æternam*.

6. *Eph. 4. Renouamini spiritu mentis vestræ, & induite nouum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitiâ, & sanctitate veritatis*. Ecce iubet in nouitate vitæ ambulari.

7. Sic & S. Patres.

8. RATIO. I. Quia *iustificatio & terminatio de peccato ad iustitiam, vt terminum, vnde & denominatur*.

2. Item *iustificamur non, vt solum gehennam euadamus; sed & vitam consequamur; idq; potissimum*. *Rom. 6. Habetis fructum vestrum in sanctificationem; finem verò vitam æternam*. *Rom. 8. Quos iustificauit, hos & magnificauit*.

3. *Tim. vlt. Reposita est corona iustitiæ*.

3. Demum, *iustificatio ex inimicis facit amicos, hæredes regni, domesticos Dei, &c. ergo non constat sola*

sola peccatorum remissione.

Argumenta Calviniana solentur
infra quæst. 67.

QVÆSTIO LXIV.

An iustificatio consistat in IMPV-
TATIONE Iustitiæ
Christi?

LUTHERO-CALVINISTA Mart. Bucerus
I. Concordiæ, excogitavit duplicem iustitiam:
Imperfectam, quæ nobis in virtutibus inhære-
at: Perfectam Christi imputatam, quæ sola Dei
iudicium sustinere possit. Sic & sensit Pighi-
us: Sed absque pertinacia, cum reuerentia Ec-
clesiæ. Deinde Imperfectam dixit, ut imparè
beatitudinimèntæ, & ut inchoatam iusti-
tiam. Luthero-calviniani verò eam non di-
gnantur nomine iustitiæ. Imò Lutheri vox,
suorumque est; *Iustus in omni opere bono peccat*
mortaliter.

CALVINVS Inst. 3. c. 12. §. 4. inquit: *Omnium*
opera, si sua dignitate censeantur, nihil nisi inquina-
menta sunt & sordida. Ibid. c. 14. §. 9. *Nullum à*
Sanctis exire potest opus, quod non mereatur iustam
opprobrii mercedem.

LUTHERANORVM igitur omnium est Imputati-
ua iustitia Christi; nã inchoatam iustitiã nec de no-
mine ferunt: Bucerus autem solo vocis prætextu
differt, se idem dicit.

CALVINISTÆ Imputationem postpo-
nunt Remissioni, ut potiori. Liqueat *suprà*
quæst. 65.

SVADENT Vtrique certatim multis: de
quibus nos *quæst. 67.*

AVTOR. Imputatio Luthero-cal-
viniana merum est figmentum.

1. Quia nullo Scripturæ loco solidè
docetur. Legimus quidem Non impu-
tari peccata: fidem reputari ad iustiti-
am; Christum factum esse nobis à
Deo Sapientiã, iustitiã, redemptionem:
At non legimus, nobis imputari
redemptionem, iustitiã Chri-

sti. &c. Ita Conc. *Trid. sess. 6. can. 10.*
& II.

2. Nulla afferri necessitas imputa-
tionis potest; nisi item ficta; scilicet quod
post iustificationem adhuc inhæreât
animis peccata; sed tecta.

AT reclamant Testuræ vetus No-
uumque Testamentum; Vide in meo
Antichristo p. 4. q. 34.

3. Quia ficta item est illa necessitas
imputationis, quod iustitiam nobis
inhærentem adeo imperfectam di-
ctitent, ut absolutè iustificare ne-
queat.

AT iustitiam in fide, spe, & charita-
te sitam esse, fatentur Sectarij ex illo,
1. Cor. 13. *Manent fides, spes, caritas, hæc*
autem esse perfecta possunt in hac vi-
ta; teste Scriptura apud Bellar. lib. 2.
cap. 7.

4. Quia Christi merita nobis do-
nata, nobis imputari dici possent; sed
phrasis ea nec Scripturæ nec S. Patri-
bus est vsitata, nisi forsitan perrarò:

AT ita imputari Iustitiã Christi,
ut per eam formaliter nominemur &
simus iusti; id fingitur Quia sic in vno
forèt duæ formæ. Intrinsicæ inherens
peccatum; & extrinsicæ, Christi im-
putata iustitiã: & denominaremur po-
tius iusti ab exteriorè, quam interiorè
peccati, propria nobis.

5. Non minus essemus iusti, quam
ipse Christus: quippe eadem iusti-
tiã.

6. Quia Christus nobis reddidit iu-
sticiã, quam perdidimus; ait *S. Iren.*
l. 3. c. 20. Aug. l. 6. de Gen. c. 23. 26. At in A-
dam non perdidimus imputatam iu-
sticiã, sed verè inhærentem.

7. Si nos per Christi imputatam
nobis